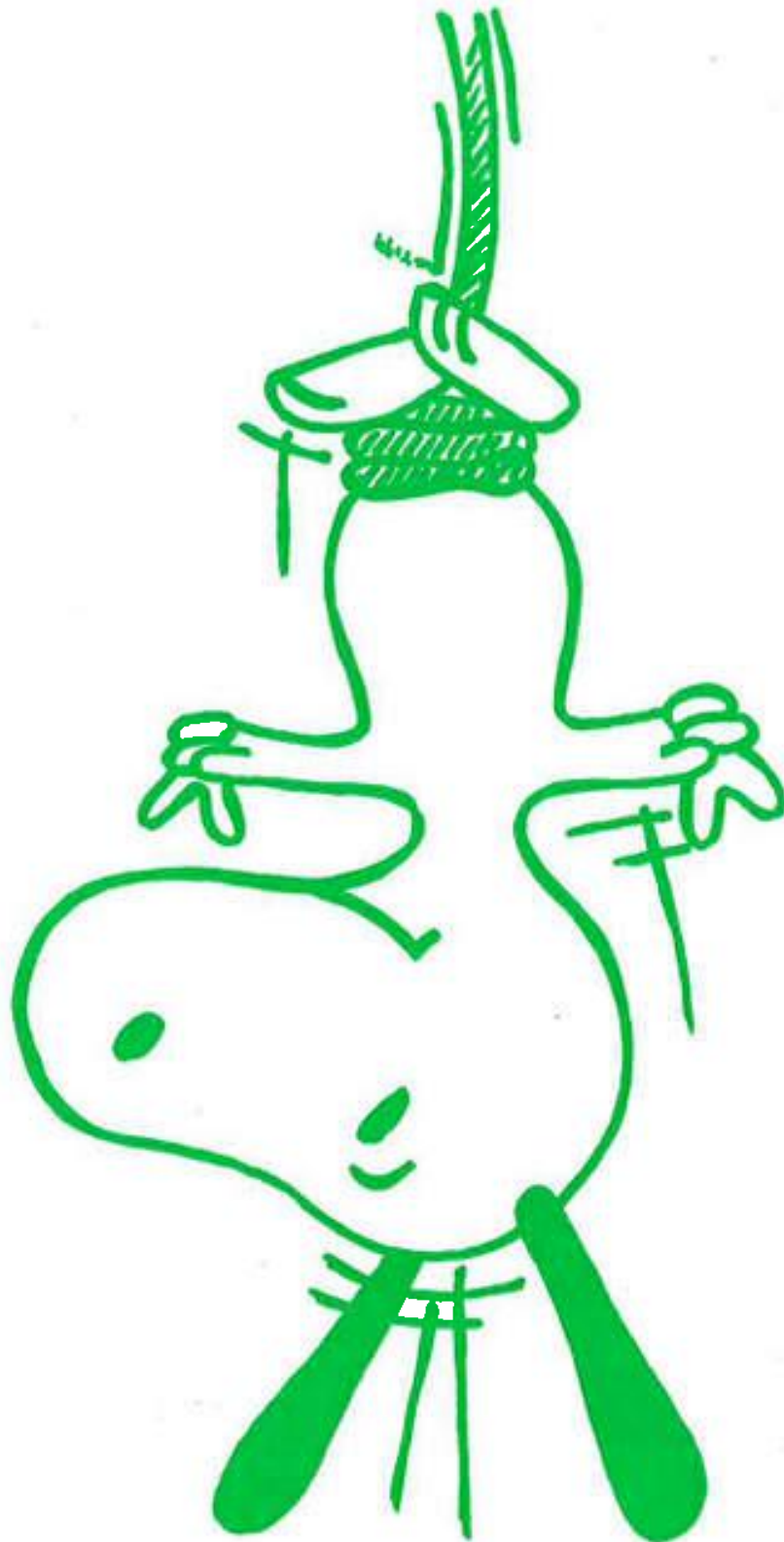

Pärskeitä

Ressun lukio Toukokuu 1994

Hinta 5 mk

Pääkirjoitus

Me tehtiin se sittenkin! Historian pölyistä esiin kaivettu lehtemme elää, kasvaa ja voimistuu. Tämän päivän kuuma puheenaihe *Ressussa* on uusi opetussuunnitelma. Sinänsä hieno juttu, kun vaan joku vielä kertoisi, mitä tuo opetussuunnitelma sisältää. Keskustelua ovat herättäneet myös ruokalamme maitopurkit ja koulumme armottoman ankea ulkonäkö. Mutta miten olisi jos puhuttaisiin vähemmän ja tehtäisiin enemmän? Eivät ne asiat pakisemalla parane! Kuten kaikki tietävät, *Ressu* on kulttuurikoulu. Pitää siis olla kulttuuriviikko. Tässä numerossa lämmittelemme vielä tuon viikon tunnelmia ja muistoja. Kiitos kaikille kulttuuriviikkomme vierailijoille ja järjestäjille! Lisäksi jatkamme rakkaiden opettajiemme haastattelusarjaa ja mukaan mahtuu myös tietoa koulumme neropattien liikkeellepanemasta EU-kansalaisadressista. Maailma muuttuu, ja kun palaamme loman jälkeen takaisin ihanaan opinahjoomme, on Suomineito toivottavasti pakkaamassa laukkujaan tulevaa EU-matkaansa varten. Kiitokset mainostajille, Liisa Kalliolle, Heidimarjatta Artimolle, Maija Ojalalle ja koko toimituskunnalle, erityisesti puhtaaksikirjoittajauraukalle, joka on sankarillisesti uhrannut yönensä lehtemme vuoksi. Adios ja hyvää kesää, syksyllä tavataan!

-Päätoimittaja

Me teimme sen!

Päätoimittaja: Petra Artimo

Jutut: Markus Ekholm, Inari Helle, Hanna Janhunen, Kaisa Järvinen, Anu Kylvén, Marja Lähelmä, Anja Mankila, Jaakko Nurro, Emilia Palonen, Taina Roine, Heli Suominen, Riitta Toivonen, Anni Välikangas

Kuvitus: Jaakko Koivunen

ATK: Kalle A. Ojala

Taitto: Päätoimittaja

Sisällys:

sivu 2:	tämä tässä
sivu 3:	lehtien historiaa, osa II
sivu 4:	opettajakunna haastatteluja
sivu 8:	autokoulusta
sivu 9:	kesälomalle
sivu 10:	Ressun antirypistys
sivu 12:	kulttuuriannos
sivu 14:	Tapanisen kahvitunti
sivu 16:	Ilmiö vieraillee <i>Ressussa</i>
sivu 18:	iltalukiosta
sivu 19:	prahavärisiä unia
sivu 20:	Ressujen ääni
sivu 22:	banaaninkuoret
sivu 23:	on the road
sivu 24:	cafeteria
sivu 26:	kevään tunnelmia

Historiaa lehtien sivuilta, toinen osa

Pölyisten arkistokansien välistä on jälleen pelastettu kappale koulumme historiaa meidän ihmeteltäväksi. Vuonna 1909 ilmestyneessä lehdessä ilmeisesti silloinen koulumme moraalinvartija Paavali on kirjoittanut allaolevan otsikkonaan "Pärskettä viikko-vyöryistä."

Kuules, sanoi eräs toveri, tules' tänne nurkan taakse niin saat uutisia. Siiten jutteli hän ilolla ja riemastuksella, että eräs VI:des luokkalainen on saanut jalkaansa pitkät housut. Tosiaan on se merkkitapaus. Mutta surulla huomasin vielä VI:dennellä luokalla oppilaita, joilla ei ole ollut varaa ostaa kanta-päähän ulettuvia housuja.

-Taitais olla parasta koota heille kolehti, sanoi uutisen huomauttaja ja häneen yhdyn minä.

Syntisin luokka koulussamme lienee V:des A. Eräänä aamuna se ei katsonut hyväkseen edes saapua rukoukseenkaan, vaan täytyi Waltarin lähettää noutamaan sitä. Ja sitten kun herrat V:A luokkalaiset saapuvat rukoukseen, on heidän suunsa naurussa, ikään kuin he olisivat olleet sirkuksessa "Pelle Jönssiä" katsomassa. Olipa he sitten huomanneet, kuinka ankara Waltari oli. Se ei ennustanut hyvää.

Koulussamme on sattunut surullinen tapaus. Rehtori on sairastunut. Eräälle oppilaalle oli siitä niin paljon iloa, että hän pani molemmat kätensä vatsalleen ja alkoi kauheasti suutaan väännellen nauraa ja hypiä. En sano, mitä hänelle tein, mutta kohta hän lopetti, kun asiaan sekaannuin. Ikävä kyllä, että sellaisiakin miehiä kuin tuo mainittu toveri liikkuu useimpia tämänkin katon alla.

Anni Välikangas

Optinen erikoisliike
pääkaupungin keskustassa
Kalevankatu 2:ssa
Mannerheimintien kulmassa.
Optikko Walter Renner.

WALTER OPTIKKA

Kalevankatu 2
00100 Helsinki 10
Puhelin 60 51 60

Rehtori Antero "Poju" Penttilän haastattelu

Tiistaiamuna vähän ennen kahdeksaa harhailemme pitkin koulun tyhjiä käytäviä. Silmät ristissä etsimme epätoivoisesti rehtorin kansliaa. Koska olemme erittäin kiltejä tyttöjä, emme ole aikaisemmin sinne joutuneet. Hetken kuluttua istumme jo jännittyneinä vihreällä plyysohvilla. Taitaa olla kiireinen mies tämä meidän rehtorimme: puhelin pirisee taukoamatta, ja pöydät notkuvat monistepinoista. Vihdoin pääsemme aloittamaan.

-Miksi alunperin rupesit rehtoriksi?

Poju nojautuu taaksepäin ja hymyilee.

-Se onkin tuhannen taalan kysymys.

En ikinä ajatellut ryhtyä rehtoriksi - saattikka sitten opettajaksi! Minua pyydettiin tänne sijaiseksi, ja tulin oikeastaan rahoittamaan jatko-opintojani. Edeltäjäni jäi eläkkeelle, ja silloin minulta kysyttiin, haluaisinko jatkaa hänen työtään.

Mietittyään asiaa yön yli Antero päätti suostua - meidän onneksemme! Hän ei koskaan varsinaisesti ole katunut päätöstään, vaikka joskus on ollut pieniä epäilyksiä...

Rehtorimme vaikuttaa aina niin asiaansa osaavalta. Lieneekö hän kertaakaan rehtoriaikanaan tehnyt oikeaa emämunausta, niin että olisi halunnut vajota maan alle tai olla missä tahansa muualla?

-Näin jälkeinpäin ajatellen muutamina ensimmäisinä vuosina olisi pitänyt toimia toisin. Taisin olla vähän liian tiukka, mutta siihen aikaan ei ollut mitään erityistä rehtorikoulutusta. Edeltäjäni neuroi minua, etten saa aina sanoa ensimmäiseksi ei ja kieltää kaikkea. Asioita on mietittävä. Varmasti joku muu näkee tuhansia mokia toiminnassani.

Yhden jutun rehtori kyllä muisti. Täydellinen unohdus ei ollutkaan niin täydellinen.

-Kerran Vanhassa kirkossa nostatin kaikki Ressut väärässä kohdassa seisomaan - noin 800 poikaa!

Saavutuksista parhain on ehkä se, että Ressu on onnistuttu pitämään yhtenä Helsingin tunnetuimmista kouluista. Se ei tietenkään ole läheskään yksin minun ansiotani, vaan myös monen muun. Nykyinen kokeilu tuntijakoineen ja valinnaisuuksineen on hyvä saavutus sekkin.

-Milloin tulit Ressuun?

-Vuonna 1961 syksyllä. Olin silloin (hmm...rehtori miettii laskien ankarasti) 23-vuotias. (muissa kouluissa hän ei ole työskennellyt)

Seuraavaksi utelimme mistä saattaa olla peräisin lempinimi "Poju".

-Siitä kai, että tullessani taloon vanhimmat oppilaat olivat vajaata kahta vuotta nuorempia. Olin hyvin babyface, lapsellisen näköinen ja nuori. Tänä vuonna joku on yllättäen kiinnostunut tästä...

Toinen toimittajista punastuu, joten siirrymme pikaisesti seuraavaan kysymykseen.

Parasta rehtoruudessa on Anteromme mielestä ystävällisten Ressujen huikea määrä. Aina jossakin - jopa ulkomailla - tapaa ystävällisesti suhtautuvia Ressuja.

-Vihamielisesti minuun suhtautuvia en ole löytänyt. Ressut ovat aina olleet suunnattoman hauskaa porukkaa.

"Pojun" harrastuksetkin liittyvät paljon hänen työhönsä, sillä hän on lähes 20:n vuoden ajan toiminut rehtorien yhdistystoiminnassa luottamustehtävissä. Siitä johtuvat myös monet kansainväliset tehtävät, joiden vuoksi hänellä kuluu pari kuukautta vuodessa ulkomailla.

-Juuri sunnuntaina palasin Bordeauxista. Viikko sitten olin Japanissa ja Koreassa...

Puhelin pirisee vaativasti. Ex-oppilas, ystävällisesti suhtautuva Kalle Kekomäki, soittaa. Sen jälkeen jatkamme haastattelua.

-Toinen, henkilökohtaisempikin puoli harrastuksissani on. Olen kunnostanut isoisan 1890-luvulla rakentamaa torppaa talviasuttavaksi. Tähän ne sitten rajoittuu. Jonkin verran historiallista kirjallisuutta kyllä luen.

(Taas soi puhelin, ja pikakirjuri saa onneksi hetken lepuuttaa kättään)

-Vielä lopuksi: mitä mieltä olet meistä Ressuista?

-Ressut ovat muuttuneet. Poikaressut olivat suoranuottista porukkaa, ja se olikin toisenlaista elämää. Silloin pärjäsivät vain korottamalla ääntä, huutamalla. Nykyressut ovat hienosyisempiä ja herkempiä. He ovat kasvaneet luottamuksen arvoisiksi ja vastuuntuntoisiksi. Esimerkkinä huhtikuinen kulttuuriviikko, joka oli fantastisen upea osoitus siitä, kuinka keskinäinen luottamus toimii. (Kuulostipa upealta!)

-Paljon kiitoksia!

Seppo Suomensaaren haastattelu

"...tiedän tarkkaan millasta se on"

Sepi on viihdyttänyt oppilaitaan ruotsinkielisillä episodeilla elämänsä varrelta. Mitä oikein tiedämme Sepistä hänen kertomansa perustella? Että hän on absolutisti, motoristi ja pitää hevosista?

Minä: "Miks ihmeessä ruotsi? Miten susta tuli ruotsinopettaja?"

Sepi: "Kieli on tarttunut mulle, mull oli lapsuuden kaikki kaverit ruotsinkielisiä. Mä oon asunu tehdaspaikkakunnan miljöössä missä kaverit oli ruotsinkielisistä kodeista. Mä oon myös ollu latinanopettaja, tehny sitä kauan."

Minä: "Miten sä tulit Ressuun?"

SS: "Mä aloitin Mäkelänrinteessä, sitten 18 vuotta Vuosaaressa. Ressussa oli virka vapaana, mä halusin vaihtelua. Mä oon 9 vuotta ollu täällä."

Minä: "Mikä on sun paras Ressumuistos?"

SS: "Monet erinomaiset oppilaat, joista on tullut jopa ystäviä."

Minä: "Millaisiin oppilaisiin luotat?"

SS: "En löydä epäluotettavia oppilaita niistä, jotka täällä on ollu. Pahemman luokan lintsaritkaan, eihän ne kään epäluotettavia ole."

Minä: "Miten suhtaudut pakko-ruotsiin?"

SS: "Termi on väärä. On välttämättömyys suomenkielisille ihmisille osata ettei kaikki hyvät duunit tässä maassa mene vähemmistöille. Opettaminen olisi helpompaa jos ei pakotettaisiin siihen, mä oon pakottamista vastaan. Suomalainen ei alistu mihinkään pakkoon. -Lukiotasolla ainakin alkeet tarvittais."

Minä: "Haluaisitko rehtoriksi?"

SS: "En haluaisi."

Minä: "No mitä tekisit jos kuitenkin päätyisit rehtoriksi?"

SS: "Olen kokeillu, olen ollut ison koulun apulaisrehtori, tiedän tarkkaan

millasta se on, en halua."

Minä: "Onko sulla mottoa?"

SS: "Ei mulla sellasta ole."

Minä: "Entä harrastuksia?"

SS: "Mitähän niitä nyt..."

Kaikenlainen liikunta, tällä hetkellä erityisesti ratsastus, ja mökkeily, kesällä myös veneily."

Minä: "Ovatko hevoset älykkäitä?"

SS: "...Yllättävän älykkäitä... Osaa heti panna hanttiin jos ratsastaja on sellanen joka ei osaa käsitellä niitä. Löytää heti heikkoudet. (Myöhemmin Sepi halusi lisätä, että hevosilla on hyvä muisti ja ne säpsähtävät heti muistikuvistaan poikkeavia asioita.)

Minä: "Mistä johtuu mainostamasi absolutismi alkoholin suhteen?"

SS: "En mä tiedä, olen vaan tottunut että ilmankin voi elää. En mä haluu tehdä itseäni typerämmäksi kuin olen."

Minä: "Onks sull huonoja kokemuksia alkoholista?"

SS: "Ei oikeastaan ole muita kokemuksia kuin mitä oon ympärillä nähnyt."

Minä: "Kiitos haastattelusta."

Blondi tuli taloon...

Englanninopettajattaremme Liisa

Viranko lupautui haastateltavaksemme yllätynein kysymyksiin: "Minustako? Ihan på finskako?" Ja tässä tulos.

Liisa kertoo asuvansa Helsingissä brittiaviomiehen kanssa. Kaksikielisyysongelma hoituu niin, että viikolla puhutaan suomea ja viikonloppuisin englantia. Silloin tällöin pääsee grammismonisteesta tuttu Roope-koira heidän luokseen päivähoitoon.

Ennen opettajaksi tuloaan Liisa ehti kokeilla useaa eri työtä: hän oli kirjastonhoitajana Saksassa, "puhelinvastaajana" Suomessa ja proosallisesti olutta myymässä Englannissa. Yliopistossa hän opiskeli kieliä ilman aavistustakaan tulevasta ammatista ja päätyi sitten lopulta opettajaksi. Tällä hetkellä Liisa täydentää opintojaan Helsingin yliopistossa suuren intohimensa kääntämisen parissa. Työn alla on myös erään dekkarin käännös.

Ressulle Nessu ja vähän muutakin rohtoa kulman takaa

HOLMEN SEPÄN APTEEKISTA

Maanrheimitien ja Kalevankadun
melkein kulmassa

Liisa kuuntelee 60- ja 70-lukujen musiikkia. "Klassista? No, en mä oikeen sellasta viulunvingutusta..." Myös laulutaidossa löytyy. "Perusteilla on semmonen yhtye... Viranko-Sisters!"

Liisa myöntää olevansa hulluna englantilaiseen kulttuuriin ja sikäläiseen kohteliaisuuteen. "Small talkia tarvitaan jään murtaamiseen. Ei heti voida olla parhaita ystäviä." Tosin suomalaisella rehellisyydelläkin on puolensa: "Englantilaisten kanssa se on vähän sellaista ikuista coctailkeskustelua..."

Pyysimme "elämänohjetta kaikille koululaisille". Niitähän löytyy: "Älä anna periksi! Kyllä sen lopulta saat... ja... nauti elämästä nuorena. Älä anna ajan kulkea ylitseäsi." Täytyypä muistaa. Lopuksi persoonallisuutta kuvaava vitsi: Kuinka monta surrealistia tarvitaan vaihtamaan yksi lampu? Vastaus: Kala.

Ressun autokoulu

Kuluvan kevään maaliskuussa perustettiin PR Autokoulu Ressu Ky-niminen yritys, joka - nimensä mukaan - on ressurien oma autokoulu. Opettajina toimivat yrityksen perustajat Pia Rouhiainen ja Rauno Niemenkari. Opetus aloitetaan syksyllä ja se järjestetään kouluajan puitteissa. Kurssi pyritään järjestämään siten, ettei se häiritse muiden aineiden opiskelua (eli suomeksi sanottuna koodilla 1 ja 8). Suoritettu kurssi kartuttaa myös kokonaiskurssimäärää (merkittävä lisäetu, jota et muista autokouluista saa!). Henkilöautokortin lisäksi myös kuorma-auto- ja moottoripyöräkorttien suorittaminen lienee mahdollista, jos kiinnostuneita löytyy tarpeeksi. Traktorikortista neuvotellaan vielä...

Ajokortin hinta (B- eli henkilöautokortin) tulee olemaan samaa luokkaa kuin autokoulujen normaalihinnat tällä hetkellä

(= n.5500 mk). Kesäkuun alussa käyttöön otettava Arvon lisävero nostaa kuitenkin muiden autokoulujen hintoja, joten käytännössä alennus on n. 20 prosentin luokkaa. Kuorma-autokortin hinta lienee reilun tonnin verran kalliimpi.

Oppilaskunta on mukana yhtiössä ns. äänettömänä yhtiömiehenä (=vie osansa voitoista) ja toimii myös yhtiön "markkinointijana". Kevään aikana on kerätty nimilistoja henkilöistä, jotka ovat kiinnostuneita suorittamaan ajokortin ensi lukuvuonna (kurssille voi osallistua aikaisintaan ½ vuotta ennen kuin täyttää 18). Mikäli et ole vielä ilmoittautunut, niin käypä kirjoittamassa nimesi listaan oppilaskunnan ilmoitustaululla (2. krs, hissien vieressä). Periaatteessa kurssille voi päästä myös ilman ennakoilmoittautumista, mutta käytännössä on varmempaa ilmoittautua etukäteen. Joten ajelemaan...

Lyö vetoa - lue Veikkaajaa

RIITTA TEIRIKARI
HELENA KAUPPINEN

Kalevankatu 7
00100 HELSINKI
Puh. 646 968, 640 646

Kesäloma edessä -kouluvuosi takana

Kesäiset lukemat lämpömittarissa ovat saaneet yhden jos toisenkin Ressun lupumaan lämpimistä vaatteista. Monien välitunnitkin venyvät, sillä onhan aurinko ja kaverit huomattavasti mieltäsi yhä yhdistelmä kuin kuuma luokkahuone ja opettaja, jonka suusta putoilee faktoja, kielioppi-sääntöjä tai matemaattisia probleemoja. Tämä kaikki on kuitenkin täysin ennalta arvattavaa toimintaa, sillä kevähän on kerran vuodessa.

Ehkä olemme ainakin osittain ansainneet keväisen kurittomuutemme, kun ottaa huomioon, mitä olemme kokeneet kuluneen lukuvuoden aikana. Syksyllä saimme katsella rehtoria, joka oli unohtanut ajaa partansa kesän aikana. Nahkiaiset eivät myöskään jättäneet Ressuja kylmiksi. Hauskaa oli varmasti kaikilla, tosin silloisille nahkoille vasta pari viikkoa nahkiaisten jälkeen, kun muistot olivat ehtineet hieman kultautua. Ainakaan pahoja hermovaurioita ei päässyt aiheutumaan nahkiaisissa, kyllä sellaiset olisi jo huomattu. Toki löytyy poikkeus, joka vahvistaa säännön. Vuoden nahka, Michel, nimittäin riisuu yhä vaatteensa pyytä-

mättäkin, kuten kulttuuriviikon aikana saimme havaita. Saimme aikaseksi "Pärskeitä"-lehden ensimmäistä kertaa vuosiin ja nyt on jo toinen numero samalta lukuvuodelta lukukelpoisessa kunnossa. Jatkoimme perinteitä myös kulttuuriviikon puitteissa, se oli järjestyksessä jo toinen kautta aikojen. Sekaan mahtuu myös muutama enemmän tai vähemmän virallinen oppilaiden "iltatapah-tuma", ja mikäli oikein muistan, kävimme pari päivää kouluakin.

Olemme siis lähes kypsiä siirtymään kesälomalle. Eka-luokkalaisten olisi hyvä kerätä voimia, sillä 150 uutta nahkaa luiker-telee ovesta sisään elokuun puolella välissä.

Pääasia kuitenkin on, että jälleen on vuosi elettyä elämää takana. Olemme oppineet sekä kirjaviisautta että elämää, niinkuin sen pitääkin olla. Käymme koulua elämää, emme koulua varten, vaikka aina ei siltä tuntuisikaan. Luo katse peiliin, ei todistukseen. Vain peili voi kertoa sinulle, mitä olet oppinut.

Hanna Janhunen

Ressun antirypistys**"Elämä on apinoiden teatteria"**

Kesä lähestyy ja pian on jälleen aika jättää palamisarka opinahjomme pariaksi kuukaudeksi rauhassa pölyttymään. Heinäkuussa poimiessaan marjoja sormet ruvella selkäsärkyisenä multaisen hikivanan valuessa auringon silmiinkuivattamiin piilolinsseihin, tuskin kukaan koulumme oppilaista kuitenkaan kaipaa Ressua, korkeintaan keittiön pakastinta. Ja vaikka syksyllä kuulisi pitkän hikisen kesän uuvuttamien oppilaiden palaavan kouluun helpottuneina ja kiitollisina, on heillä mielessään vain seuraava kesä. Miten tähän on jouduttu? Eikö Ressu olekaan fiksuja ja viriilien urbaaniälyjen kohtauspaikka, jonka maine kiirii niin kauas kuin pitkällekin? Ei kai Ressusta vain ole tullut...tylsä?

Tarttis varmaan tehrä jotain. Asiaan täytyy paneutua, hahmottaa ongelman ydin, määrittää x-muuttujat, tutkia ja lähettää tulokset kolmena kappaleena ylöspäin. Lopun hoitaa toivo paremmasta huomista.

Uudistukset pitäisi aloittaa itse rakennuksesta. Lönnkan puoleinen julkisivu on OK, mutta Kalevankadun puolta ei pahemmin voi katsella saastuttamatta puhtoista ja viatonta mieltään. Muutama penkki pahaa-aavistamattomille ohikulkijoille ja kaunis omaperäisesti koristeltu kukkapöytä parantaisi asiaa jo huomattavasti. Sisätilat kaipaisivat myös hieman kohennusta. (Vitsi: Kaksi Ressua meni vessaan mutta toinen ei mahtunutkaan.) Tämän tyyppisten vitsien ehkäisemiseksi tehdyt parannukset lisäisivät varmasti yleistä mukavuutta ja ilman raikkautta.

Mielenkiintoinen kellaritason ruokakulttuurimme kaipaisi kipeästi mannereuroopahtavaa atmosféeriä. Ikuisten lihapullien ja kasvispihvien sijasta olisi erityisen antoisaa nauttia menulta esim. La

invitation des anges:ia eli Enkeleiden kutsua (hernekeittoa), La mort heurse:a eli Onnellista kuolemaa (maksapihvejä) tai El café:ta (kahvi). Tämän tyyppinen uustarjoilu aiheuttaisi varsinaisen yleisöryntäyksen nyt jo ennestään suosittuun kanttiinimme, eikä tiedon leviämistä myös muihin kouluihin voisi estää.

Estetiikan lisääminen koulumme käytäville onnistuisi hyvin helposti ripotteleamalla pieniä vihreitä happitehtaita ympäriinsä. Turhautuneet tunnilta poistetut/poistuneet/poistamisesta poistuneet voisivat ajankulukseen seurata kasvien kasvamista ja fotosynteesin tapahtumista. Innokkaimmat voisivat värkätä tee-se-itse menetelmällä lattialta löytyneistä tyhjästä stendareista ja päästä tipahtaneista ruuveista kolikoilla toimivia mikroskooppeja, joilla mitokondrioiden toimintaa esiteltäisiin kou-lussa käyville satunnaisille vierailijoille. Samalla saataisiin kipeästi tarvittavaa rahaa kaikenkarvan Koirakonfirmaatio-toimikunnille, joiden olemassaolo on elintärkeää Res-sulle.

Tietävästi ainakin n. 53% koulumme oppilaista on normaalikuuloisia. Kuitenkaan mitään tämän luvun kohentamiseksi ei ole tehty. Jos välitunneilla olisi tarjolla mukavaa leppeää väliaikamusiiikkia, voisivat yhä useammat tuntien ovenarinoihin ja metallisirkkeleihin kyllästyneet kaivaa vuosisataiset vaikut korvistaan ja huomata, että koulumme on loppujen lopuksi äänten uljas sinfonia.

Ressu on hyvin kehityskelpoinen yksilö, mutta mitään ei voi tehdä ilman ihmisiä. Yhä useammin ja useammat vaeltavat paikasta toiseen tyhjin ilmein katse sisäänpäin kääntyneenä. Ajattelun taso on laskenut roimasti nollan alapuolelle, eikä pohjaa ole näkyvissä. Nouskaa ihmiset

taistelemaan apaattisuutta vastaan, uskokaa kotiin, Voimaan ja isänmaahan ja kääntäkää katse valoisaan ja onnelliseen tulevaisuuteen, jos teillä on siihen rohkeutta! May the Schwartzchzzch be with You!

Sininen Kostaja ja
Päätön Hevonen
(Last Action Heroes)

Lönnrotinkatu 13
00120, Helsinki
Puh./ fax (90) 680 1265

VARASTOMYYNTI

Lönnrotinkatu 15
00120, Helsinki
Puh. (90) 604 051

Kunnon annos kulttuuria, kiitos!

Huhtikuun viimeisellä viikolla koulussamme pyörittiin kulttuurin kimpussa. Oppilaskunnan puuhaama kultsaviikko oli täynnä kulttuuripitoisia tilaisuuksia, joiden tehtävänä oli avartaa Ressujen maailmankuvaa ja laajentaa tietoutta. Toivottavasti joku löysi ohjelman joukosta ideoita, joita voi toteuttaa koulun ulkopuolella, ehkä sen jälkeenkin. Järjestämisessä oli suuri työ, mutta homma kannatti.

Viikon ohjelmaa suunniteltiin ahkerasti, mutta siitä huolimatta vielä itse kultsaviikolla oltiin hieman epävarmoja eräiden vieraiden mukaantulosta. Muutama kovasti odotettu julkis ei valitettavasti päässyt tai halunnut tulla esiintymään, mutta kutsutuista suurinta osaa idea kiinnosti. Kun alkuun oli hankala keksiä kiinnostavia puhujia, viimeisellä viikolla ideoita tulikin sitten runsaammin. Onneksi lyhyt varoitusaika ei ollut ongelma esiintymään pyydetyille.

"Mediapelien" ja tiedon välityksen kohuttu asema yhteiskunnassamme näkyi myös viikon ohjelmassa. Nykykulttuurillehan on tyypillistä tiedon (informaation) paljous, joten tänä vuonna kultsaviikon teemaksi nousi luontevasti, oikeastaan vahingossa esitelmöimässä käyneiden toimittajien kautta, tiedonvälitys. Esitelmissään vieraat kertoivat paljolti samoista ilmiöistä ja asioista, kukin omasta vinkkelistään. Erilaisten näkökulmien kuuleminen antaa monipuolisen käsityksen asioista ja kasvattaa kriittisyyteen, jota nykymaailmassa todella tarvitaan.

Kaikista esityksistä sai jotain uutta irti. Viikko ei ollut turha. Saimme myös huomata miten tärkeää on oppia esiintymään luontevasti ja varmasti. Voi olla, että joku saa päähänsä pyytää sinut puhumaan kouluunsa, kun olet jonkun vuoden kuluttua alasi asiantuntija.

Erityisesti opettajia harmitti tilaisuuksien keskittyminen tietyille koodeille. Esitys-

ten hajoittaminen tasaisesti olisi ollut reilua, mutta käytännössä vaikea toteuttaa. Aamuvarhaiseksi tai myöhemmäksi ilta-päivään on hankala saada puhujaa, saati sitten kuulijoita. Kuinka moni on tarpeeksi vastuuntuntoinen ja kiinnostunut tulla koulun vapaaehtoisesti, omalla ajallaan kouluun?

Torstai-iltana otettiin kuitenkin riski, joka kannatti. Taiteiden yössä kävijöitä oli paljon. Kyllä koulustamme löytyy aktiivisiakin ihmisiä. Jos ensi vuonna saataisiin esiintymisintoiset herätettyä aikaisemmin, oman koulun ohjelmaa olisi tämän vuotista enemmän ja monipuolisemmin. Ehkä tapahtumia voitaisiin järjestää useana iltana, niin että Claes Anderson pääsisi puhumaan, soittamaan ja keskustelemaan vaikka kokonaisen illan ajan.

Viikon onnistumisesta täytyy kiittää kaikkia esiintyjä viitseliäisyydestä, vaksia avusta, opettajia kärsivällisyydestä ja itse oppilaskuntaa mielenkiinnosta ja halusta istua kuuntelemassa ja katselemassa esityksiä (lintsaamisen sijasta). Ensi vuonna järjestetään toivottavasti uusi kultsaviikko, uudella tavalla ja uusin voimin, niin saadaan taas erilainen kuva kulttuurista. Kehitetään tämän vuoden ideoita eteenpäin ja opitaan erehdyksistä. Vuoden päästä kultsaviikolla voisi olla vaikka yhtenäinen aloitus ja lopetus, vähemmän kaaosta.

Kaikki tapahtumat tarvitsevat järjestäjiä. Tuntuu siltä, että kaikissa oppilaskunnan tempauksissa puuhamiehet ovat samat. Mikä sitten saa nämä ihmiset juokselemaan ympäriinsä eri asioiden perässä, metsästämisessä toisia puhelimitse illasta toiseen, organisoimaan. Ripaus hullutta, kenties. Palkkionahan kaikesta on vain muutama tyytyväinen kommentti -onnistunut tapahtuma, ja ehkä myös tunne siitä, että on saanut jotain aikaan.

Emilia Palonen

SUOMALAINEN
KIRJAKAUPPA

OSALLISTU JA VOITA AITO,
AMERIKKALAINEN
ROSS -MAASTOPYÖRÄ!

HEI OPIKSELIJAI!

Tässä Sinulle painavaa tietoa Suomalaisesta Kirjakaupasta.

Avaa opiskelijan Starttitili meillä!
Suomalaisesta Kirjakaupasta saat

Kätevästi!

- KAIKKI TARVITSEMASI OPIKIRJAT
- KAIKENLAISET OPIKSELUUN LIITTYVÄT TARVIKKEET

Suomalaisen Kirjakaupan Starttitilillä ostat heti – ja maksat myöhemmin. Käytä koroton maksuaika hyödyksesi.

Tilikorttisi käy kaikissa 45 myymälässämme kautta maan.

Edullisesti!

VÄLTÄ RUUHKIA!

Tilaa oppikirjat ennakkoon myymälästämme oheisella lomakkeella.
Kysy lisää Starttitilistä myymälästämme!

VOITA TOSIVETÄVÄ ROSS USA COLORADO -MOUNTAIN BIKE!

Runko jäykkä Hi-Ten
-putkea. Oversize.
Varmatoimiset
GripStift -vaihteet.
Arvo

2590,-

Palauttamalla tämän kupongin mihin tahansa Suomalaisen Kirjakaupan myymälään 16.7.1994 osallistut viiden ROSS USA COLORADO -Mountain Biken arvontaan 26.7.1994. Voittajille ilmoitetaan henkilökohtaisesti!

Nimi ja ikä.....

Osoite.....

Postitoimipaikka.....

Puhelin.....

234
978
123

Jaakko Tapanisen kanssa kahvilla

Kultsaviikkomme toisena päivänä minut kohtasi onni nauttia *Ressun* ruokalan rakastettavien keittäjien tarjoilemaa slaavilaisen vahvaa kahvia mitä mielenkiintoisimman henkilön seurassa. Minä ja muutamat muut viikon yleishössöttäjät houkuttelimme *Imagen* päätoimittajan Jaakko Tapanisen alakerran väliaikaiskahvilaan jatkamaan juhlasalissa virinnyttä keskustelua.

Tiesin etukäteen, että Tapaninen on sujuvasanainen ja -kynäinen persoona, mutta maailman vaikuttavimmat siniset silmät, joista ei saa mitään käsitystä lehtikuvasta tai televisiosta, olivat yllätys. Älykkäät artikkelit *Image*ssa ja keskustelua herättäneet ajatukset uusnuorsuomalaisuudesta tekevät miehestä kiinnostavan tutkimuskohteen, mutta sini-vuokon väriset silmät ja levollinen ääni vetoavat aivojen primitiivisempiin osiin ja jalat alta ellen istuisi tukevasti puujakkaralla.

Ennen *Image*a Tapaninen kirjoitti *City*-lehteen, jonka perustajajäseniin myös kuuluu. Nykyään *Café Juliuksen* omalta julkaisulta vaikuttava *City* oli alunperin ajan hermolla ja trendiaallon harjalla pysyttelevä sukupolvilehti, mutta Tapanisen mukaan nykyiset kirjoittajat ovat vieraantuneet lukijoistaan. "Cityn tekijät ovat jo setiä ja tätejä verrattuna 18-25-vuotiseen lukijakuntaan, joka luo trendit sekä tuntee viikon klubit ja ajan ilmiöt", perustajajäsenien ristiriitojen vuoksi lehden aikanaan jättänyt Tapaninen toteaa.

Tapaninen on ollut *Image*ssa kolme vuotta, ja tulevaisuuden suunnitelmistaan hän sanoo: "Aikaheittäen eteen. Periaatteeni on, etten tee mitään asiaa enempää kuin viisi vuotta. Näen työni projekteina, ja päämääräni on kehittää *Image*sta jokaiselta osialueeltaan korkeatasoinen lehti. Pyrimme hyviin kuviin, tekstiasuun, ja sisältöön. Tullessani *Image*en se oli vielä hyvin margi-

naalinen kulttuurijulkaisu. Lukijakuntaa on laajennettu tietoisesti, ja *Image*sta on tullut enemmän suuren yleisön lehti. Periaatteellinen ongelma onkin, pidetäänkö *Image* edelleen perustajasukupolvensa lehtenä, jolloin siitä vanhetessaan tulee väistämättä osa valtakulttuuria. Toinen vaihtoehto on pyrkiä olemaan nuoren sukupolven pienempi mutta ehkä ajankohtaisempi lehti."

Tapaninen pitää toimittajaa palveluammattina ja vastustaa niinsanotun old school-toimittajakunnan ajattelutapaa toimittamisesta pelkkänä kanavana toteuttaa itseään. "Toimittaja on kansalaisten edustaja suhteessa valtaan eikä vallankäyttäjien edustaja kansaan päin, kuten monet toimittajat ajattelevat," Tapaninen sanoo. Muutenkin hän suhtautuu kriittisesti kollegoihinsa: "Suomessa on edelleen täydellisiä toimittajanollia suhteellisen hyvillä paikoilla", älykkölehden päätoimittaja laukoo. Helsingin Sanomien kolumnista Matti-Esko Hytösestä Tapaninen sanoo. "Hän on nilkki."

Kolmekymppinen Tapaninen esiintyy medioissa yleensä nuoremman sukupolven edustajana ja pitää mukavana vaihteluna *Ressun* tuloa ja itseään nuoremmille puhumista.

Tapaninen neuvoo nuoria laajalaiseen osaamiseen ja lukemaan etenkin kieliä, historiaa ja matematiikkaa: "Kiinnostukaa asioista ja opiskelkaa. Tietämättömyys ja muiden pompoteltavana olo ahdistavat, mutta tietoakin tärkeämpää on ymmärtää asiat." Esimerkkinä hän mainitsee Neuvostoliiton hajoamisen: "Ei riitä, että tietää mellakoista ja hajoamisesta, vaan on ymmärrettävä miksi kehitys kulki niin kuin kulki. Jos ihminen ei osaa yhdistää ilmiöitä historiaan, hän on epästabiili ja vaarassa räjähtää. ON tunnettava historia ja pystyttävä sijoittamaan oma elämä ja ilmiöt suurempiin kokonaisuuksiin tasapainon saavuttamiseksi."

Sam's Restaurant & Bar

Stadin parhaat steikit!
maanantaisin ja tiistaisin
150g pihvi vain 58,- (norm. 65,-)

Uunituoreet Suolaiset- ja
makeat Purtavat, raikkaat Salaatit.
Nopeasti ja kätevästi jo 7,30 alkaen.

Sam's Take Away - myymälästä

Kello 15.00 jälkeen Happy-
hour hinnoin!

Myrkynvihreät kahvimukit ovat jo kauan olleet tyhjiä, ja Tapanisella on kiire tapaamaan *Imagen* valokuvaajaa. Sinisilmäinen, vedenvihreään bleiseriin pukeutunut Oikea Toimittaja lähtee ja jättää minut haaveilemaan journalistin urasta. Siitäkin hän totesi kriittisesti: "Toimittaminen on kivaa, mutta ajanpuutteen vuoksi jää usein vain liippaamaan pintaa."

H. Suominen

Ilmiö vieraili Ressussa

Meidän rakasta Ressuamme haukutaan kulttuurikouluksi. Legendan ylläpitämiseksi järjestettiin jälleen toukokuussa jokavuotinen kulttuuriviikko. Vierailijoita oli kahdenlaisia: rajattoman itsetyytyväisiä ääliöitä, joista suomalainen julkisuus on armossaan tehnyt Suuria Suunnittelijoita, ja sitten työtään rakastavia alansa ammattilaisia. Allekirjoittaneelle tarjoutui erinomainen mahdollisuus saada haastatella suomalaisen julkisuuden Ilmiötä, Anna-Kaisa Hermusta. Ja näin siinä kävi:

Minä: Sut kutsuttiin puhumaan meidän kulttuuriviikolle. Miksi sä tulit?

A-K: Mä vertaisin sitä kevääseen - nuoriso on kaiken kasvun ydin ja voima, nuoret on paljon näkemyksellisempiä kuin aikuiset. Se oli kakstahoinen asia. Mä hyödyin siitä, mä annoin energiaa mutta sain sitä myös mielettömästi takaisin. Se oli mulle paljon tärkeämpää kuin joku Hermunen-show. Mietiskelyllä mä en olis saavuttanu mitään. Mä en saanut mahtumaan mitään viestiä showhun, mutta teidän kukat oli studiossa ja mä haluaisin lähettää kiitokset kaikille.

Minä: Miten sä tulit valinneeksi toimittajan ammatin?

A-K: Se on tää vanha klassinen juttu: minä en valinnut ammattia vaan se valitsi minut. Mä olen aina halunnut tietää mitä ja miksi.

Minä: Mä sain sen käsityksen, että ura on sulle kaikki kaikessa. Oletko sä menettäny sen takia jotakin?

A-K: Olen mä tietysti sen perinteisen menettänyt - mulla ei ole lapsia eikä perhettä. Mutta mä luule, että se harmistus tulee vasta kiikkastuolivaieheessa: mä en ole sillä lailla lapsirakas, että kokisin menettäneeni jotakin. En ymmärrä sitä, että toiset ihmiset elää elämäänsä toisten kautta: jokainen on

oman nahkansa alla yksin. Julkisuudesta on tietysti tullut rasite. Alussa oli imartelevaa, kun kaikki tunsu. Mun ihmissuhteeni on kärsinyt siitä. Mun ympärilläni on ilmiö, ja vain harva kävelee sen yli. Sitä oppii olemaan näkemättä, että ihmiset katsoo, mutta jos julkisuus tulee sun omaksi kuvaksi, sä olet menetetty.

Minä: Sitten Peter Nygårdiin, josta sä puhuit. Hän tuli Suomeen ja esiintyi mm. juhla-Hermusessa, Hyvissä herroissa, Hyvissä Pahoissa ja Rumissa sekä Arstilan jutussa aamu-TV:ssä. Eikö tämä ole ihmisen loppuunkaluamista? Ottaako media irti kaiken minkä saa?

A-K: Mä olen samaa mieltä - se on typerää hyödyntämistä. Alunperin oli mun idea haastatella Peter Nygårdia, muuta häntä myytiin MTV:lle kuin "vanhaa hevosta". Kun suomalaisilla on käsissään tällainen amerikkalainen unelmatarina, se hyödynnetään viimeisen päälle, eivätkä painotukset aina osu kohdalleen.

Minä: Kuinka paljon sulle sanellaan, mistä sä saat tehdä juttuja?

A-K: Mä teen itse päätökset, eihän siitä muuten tulis mitään.

Minä: Olenko mä väärässä kun mä sanon, että media puhuu siitä mistä puhutaan?

A-K: Mauno Koivisto on sanonut yhden suuren asian: toimittajat ovat sopuleita. Se on juuri niin. Media rakentaa uutisia ja juttuja puhumalla samasta tyypistä.

Minä: Millä perusteella sä valitset omat vieraasi?

A-K: En oikeastaan millään - kaikkea mahdollista: unikirjan kirjoittaja, insesti, itsemurha, yhteiskunnan mätäpaiseet, leffat. Sitä, mikä mua itseäni kiinnostaa, ja toivotavasti myös katsojia.

Minä: Mitä toimittaja saa arvostella

ja mitä ei - eli onko vielä olemassa tabuja?

A-K: Mun mielestäni ei ole - sen jälkeen, kun Hyvät Pahat ja Rumat kysyi presidentti Martti Ahtisaartelta, onko se kussut housuihinsa. Mun mielestäni se on huonoa journalismia - ei ole journalistinen voitto kertoa, että presidentillä on huono rakko, vaan hänet on pantava tiukoille paljon vaikeammista kysymyksistä. Mutta sille ei mahda mitään, että journalismi on pinnallistunut paljon. Iltapäivälehdet ja myös MTV3-kanava sekä jotkut aikakauslehdet etunenässä! En kunnioita mitään institutiota, mutta itse en olisi kysymykseen vastannut.

Minä: Onko toimittaja mahdollista vaieta asioita kuoliaksi, ja tehdäänkö niin?

A-K: Sensuuntaista esiintyy poliittisten- ja taloustoimittajien keskuudessa, aikaisemmin erityisen paljon. Rappiotila oli huipussaan, kun Kekkonen pidettiin median avulla pystyssä. Mutta suurin ongelma ei ole se, että vaietaan, vaan se että median täyttää ns. onnenpyörä-journalismi: kokonaisuudet eivät hahmotu. Se on journalismin syöpä.

Minä: Onko sulle koskaan tullut sellaista tunnetta, että haastateltava on peittonut sut perusteellisesti.

A-K: Saattaa vaikuttaa elvistelyltä, kun mä sanon, etten ole kokenut sellaista peruspeittousta koskaan. Esimerkiksi Lenita Airisto ei ymmärtänyt nöyryyden ja nöyristelyn välistä eroa. Muita ovat mm. Paavo Väyrynen ja Kauko Juhantalo.

Minä: Monet ihmiset ärsyyntyvät sun persoonastasi - kuinka tietoisesti ärsytät?

A-K: En mä edes ajattele sitä. Mulla on nykyisin hyvin tarkka linja julkisuudessa esiintymisessä. Itse mä olen analysoinut sen niin, että mä olen liian rivistä poikkeava: mä olen 46-vuotias, eronnut ja lapseton, sanon avoimesti rakastavani työtäni, mä olen kolme kertaa temperamenttisempi ja osaan olla

piikikäs, mulla on vahva itsetunto..

Meillä on totuttu nöyristelemään. Mä panen itseni persoonana likoon, ja se ärsyttää. Suoraan sanominen koetaan ärhäköinniksi. Mua ei koskaan tulla palkitsemaan journalistipalkinnolla - mä olen turhan persoonallinen.

Minä: Millainen on hyvä toimittaja?

A-K: Ahkera rehellinen ja älykäs. Kyyninen ei saa olla, sillä se on sisäinen syöpä ja toimittajien yleisin ammattitauti. Pikkulapsen säilyttäminen sisällään on luovuuden moottori. Ammattitaito on kuin kivitalo: se rakennetaan kivi kiveltä. Pitäisi pikkuhiljaa päästä mukaan kuvioihin. Hirveä julkisuuden himo on typerää. Ei saa olla henkisesti laiska, ja pitää olla sinnikäs ja intohimoinen. Mutta tämä mediajärjestelmä on kuoleva systeemi, jotain uutta pitäisi tulla tilalle.

Minä: Mitä ikimuistoisia töitä olet tehnyt, sellaisia jotka on sulle merkinneet paljon?

A-K: Mun suurin työ on ehdottomasti Finnvalcon viimeiset päivät, 30 min kotimaan katsaus Ylelle. Mä näytin siinä ne kaksi näytelmää: toinen näytellään eduskunnassa ja toinen Imatralla. Silloin mä synnyin tämmöisenä ärhäkkäänä toimittajana. Mä olen muuttunut siitä paljon. Tähän työhön kuuluu tuska ja vaiva, mut kyl tää on maailman jumalaisin ammatti! Sitten on vielä nää muut, esim. Katri-Helena ja Adolf Ehrnrooth.

Sellainen asia jonka mä haluaisin vielä sanoa, on että mä kuulutan tän hyvän itsetuntoni perään: sillä jokainen on oman nahkansa alla yksin, niin kuin mä jo sanoin. Toinen on oivallus itseystä: ne jotka kirjoittaa tai puhuu pahantahtoisesti, niiden on paha olla, niitten olkapäällä istuu musta enkeli. Mä haluan vielä tarkentaa, ettei tää ole mitään kosiskelua - nää asiat on mulle niin tärkeitä, että niistä on pakko

sanoa. Ja vielä siitä mun julkisuushakuisuudesta: julkisuus on oleellinen osa tätä työtä. Kai mä haluan, että mun ohjelmallani on katsojia, mutta en mä todellakaan kuulu palstojen kukkasiin. Sillä tämä on paitsi ammatti, myös elämäntapa.

KIITOS - ANNA-KAISA!

KANSAINVALINEN
- TOTTA KAI!

Helpotusta opintojen suunnitteluun

Ressun päivälukiolaisille on nykyään mahdollisuus suorittaa osan opinnoistaan iltalukion puolella. Päivälukion oppilaanohjaaja Leena Takalan mukaan on uudistus "hiipinyt voimaan" tänä talvena. Asiasta on tiedotettu ekoille, mutta tokaluok-kalaiset Ressun ja Snellun väliinputoajat ovat jääneet vaille informaatiota.

Iltalukiassa opiskelu on päivälukion oppilaille ilmaista. Osa arvosanoista on suoraan siirrettävissä päivälukion todistukseen. Suoritetuista kursseista saa erillisen todistuksen, jonka voi sitten kiikuttaa kansliaan. Jotkut iltalukion kurssit voivat korvata jopa enemmän kuin yhden päivä-lukion kurssin, näin esim joissain reaaliaineissa joita iltalukiolijat päättävät tiivistettyyn tahtiin.

Iltalukion kurssitarjotin on nähtävillä kellarikerroksen ilmoitustaululla. Samassa

kerroksessa majoilee myös iltalukion apulaisrehtori, Marjatta Kupiainen, jolta saa tarkempia tietoja ilmoittautumisesta ja iltaopiskelusta.

Oppilaanohjaaja Leena Takalan mukaan tähän mennessä vain pari päivälukion oppilasta on suorittanut iltalukion kurssija. Ensi vuonna, kun tällainen mahdollisuus on yleisessä tiedossa, "kouluhopping" on varmasti suosituempaa. Ratkaisu kannattaa, kun oman koodilakanamme tarjonta vaikuttaa tarpeisiin vastaamattomalta.

Takala muistuttaa myös mahdollisuudesta suorittaa kesäyliopistoiden ja -lukioiden kurssija loman aikana. Osasta näistäkin voi saada merkinnän todistukseen ja siis ehkä juuri sen päästötodistuksen saamiseen vaadittavan 75.5:en kurssin.

Prahanvärisiä unia

Joukossamme on vielä tällä rationaalisen järjen aikakaudella niitä ihmisen kataisia, jotka jaksavat uskoa savuisten kahviloiden sumuiseen tunnelmaan, heitä, jotka rohkeasti, vailla kyynisyyden häivää heittäytyvät maailman vietäväksi. Enkeli oli sellainen. Enkeli oli kaunis ja kauneudessaan täydellinen, sillä kauneushan on kypsyyttä ja kuitenkin tuoretta, epätodellista ja naivia.

Minä tapasin enkelin seisossani yksin suuren tavaratalon kellon alla odottaen jotakin, josta en itsekään tiennyt mitään. Miettiessäni ajan ja ihmisen kulumista saapui enkeli luokseni kauniina ja ikuisena. Minä, keijukainen, lähdin enkelin mukaan.

Keijukaiset, peikot, ja muut jo kauan sitten urbanisoituneet haaveolennot ovat enkelin ystäviä. Rohkeasti he luovat oman leijuvan maailmansa keskelle tätä erehtymättömien idioottien ja individualististen egoistipaskiaisten hallitsemaa kaupunkia, jossa vain tosihemmo voi luottaa typeryytensä voimaan. Heidän täytyy olla vahvoja ja kauniita, sillä muuten he eivät jaksaisi. He haluavat kaiken, etsivät kauneutta ja attraktion huippua, tunnetta. Yöksi he majoittuvat itsenäisen siilin luo, jota ei tunne kukaan.

Heidän maailmansa on kaunis, ehkä kaunein, mutta särkyvä. Helisten maailmat hajoavat lasinsiruiksi ihmisten jalkoihin repien haavoja ja tappaen. Enkeli kuolee tai muuttuu onnettomaksi ihmiseksi haavoituneeseen maailmaan.

Miksi enkeli ontuu, keijukainen ei syö ja peikko on mielestään ruma? Eikö maailma olekaan enkeleiden, peikkojen ja keijukaisten?

Prahanvärisissä unissa mikään ei kuitenkaan haittaa. Siellä ei enkelin ontumisesta ole harmia, sillä enkelihän osaa lentää, keijukaisen ei tarvitse syödä, sillä keijukainenhan ei ole fyysinen, vaikka tanssiinkin

kauniisti, ja peikko on kaunis. Erehtymättömät idiootit ja typerät paskapäät nukkuvat omaa untaan keijukaisten ja enkeleiden valvoessa prahanvärisissä unissa.

Herätkää unistanne idiootit! Herätkää keijukaiset, enkelit ja peikot. Herätkää, sillä kaikki mitä tiedätte on väärää.

Minä olen vain keijukainen, jonka siivet eivät kanna niin kuin enkelin. Minun elämäni on vain kirjasto, jonne pakenen ja jonka seinälle kivetyn keijukaisfossiiliksi. Enkelin lentäessä sateen kaaren luo tai kuollessa matkallaan on keijukainen se, joka suree.

Tero Vuori

VIP-lahjoja VIP-ihmisille

Kun haluat muistaa opiskelijaa hyvin suoritusta koulutyöstä, tai antaa lahjan anopille, liiketuttavalle tai ansioituneelle työntekijälle. Meiltä löydät etsimäsi.

TELEVISIOT • RADIONAUHURIT
VIDEOT • STEREOT • PIEN-
KONEET • KASETIT • PYYKIN-
PESUKONEET • ASTIANPESU-
KONEET • JÄÄKAAPIT • PAKAS-
TIMET • IMURIT • NMT- JA GSM-
PUHELIMET.....jne.

RadioLux

Kalevankatu 12 (Annankadun kulmassa) ☎ 605 733

Ressujen ääni

Mistä tietoa?

Jo ensimmäisen kouluvuoden aikana meille ilmeni yksi kielteinen seikka koulustamme: informaatio ei kulje oppilaille.

Ressussa on meneillään monta erilaista kokeilua, joista olisi tärkeää tiedottaa oppilaille. Lähes kaikki oppilaamme ovat tulleet muualta kuin Ressun yläasteelta. Tämän takia monet koulun tavat ja kokeilut tulevat meille yllätyksenä.

Puolet luokkatasostamme opiskelee edelleen Snellmannin ala-asteen tiloissa, mikä turhaan heikentää tiedonvälitystä. Olisi suotavaa, että ROT-tunneista ja mahdollisista erikoisjärjestelyistä ilmoitettaisiin ainakin viikkoa aikaisemmin sekä keskusradion kautta että ilmoitustauluilla molemmissa taloissa.

Päivänavauksen yhteydessä olisi myös mahdollista jakaa tietoa. Jos tiistain päivänavauksen yhteydessä (maanantaisinhan ei valtaosalla oppilaista ole koulua yhdeksältä) kerrotaisiin koko viikon ohjelma, se jäisi varmasti monelle mieleen.

Nim. Suolasilli

Muovipurkit pois

On hämmästyttävää, että niin edistyksellisessä koulussa kuin Ressu yhä juodaan maito muovipurkeista. Asian tiimoilta on useasti käyty keskustelua oppilaiden, opettajien ja keittiöhenkilökunnankin kesken, mutta toistaiseksi muutosta ei ole tapahtunut.

Lähes kaikissa oppiaineissa meille tyrkytetään jossain muodossa tietoa luonnon-suojelusta ja kierrätyksestä. Opetuksen sisältö ja koulun antama esimerkki ovat siis ainakin tältä osin ristiriidassa keskenään.

Vaadin asiallista selvitystä siitä, miksi

Välitunnit viisiminuuttisiksi

Sitten, kun koulutalomme on yksinomaan lukiolaisten käytössä, olisi välitunteja syytä lyhentää. Ensiksikin, koulupäivä lyhenisi jopa 1 h 20 min. Toiseksi, oppiminen tehostuisi ilman tuntien välissä olevaa nuuduttavaa aikaa, jolloin ei kuitenkaan ehdi tehdä mitään.

Anja Mankila I B

koulussamme yhä suositaan tätä ekologisesti kestävämpää tapaa, vaikka vaihtoehtoja on olemassa (vrt. esim Snellu). Jotta rressun markkinoima edistyksellisyys ei jäisi vain kuolleeksi kirjaimeksi, on tämä asia mielestäni hoidettava mitä pikimmin kuntoon. Luulen, että suurin osa oppilaista yhtyy mielipiteeseeni.

Anni Välikangas

Kouluruuat maksullisiksi

Ruokien laatu koulussa on laskenut tasaista tahtia vuosi vuodelta. Nyt olemme siinä pisteessä, jolloin kouluruoka on syötävää vain kaksi kertaa viikossa. Kyse ei kuitenkaan ole mistään nirsoilusta, vaan alarvoisista ruoka-aineista, muovinpaloista, madoista ja muista yllätyksistä, joita ruoista löytyy.

Henkilökohtaisesti olisin valmis maksamaan vuosimaksun aterioista, jos sillä saataisiin kouluruuan laatu paranemaan. Uskoisin maksujen vähentävän tyytymättömyyden lisäksi ruuan tuhlausta ja uneliaisuutta iltapäivätunneilla, joka johtuu kurnivasta nälästä.

Nim. Muovinpaloja pinaattiletuissa

Kun et sä kirjoita...

...JA TÄÄLTÄ PESEE

VIIKON VEIKEET

Eihän me tätä rahasta tehdä

Läsnölolistat pois

Useimmat lukioikäiset nuoret ymmärtävät oman parhaansa opiskeluaan ajatellen. He tietävät, mitkä tunnit ovat välttämättömiä ja missä voi joustaa. Joissakin aineissa, etenkin reaaleissa, itseopiskelu on usein tehokkaampaa kuin tylsillä tunneilla istuminen ainoastaan liian suuren poissaolomäärän takia. Vetoanomus opettajille: luottakaa meidän Ressujen päätöksiin sen sijaan, että tuijotatte vain nimilistaa!

Nim. tunneille pakotettu

Saavatko vain ne äänestää, joilla on toinen jalka haudassa ja toinen banaaninkuorella?

Sanotaan, että nuoret ovat saamattomia ja välinpitämättömiä. Tuo väite on potaskaa, sen todistaa koulumme uusin hanke, EU-kansalaisaddressi. Addressin tarkoitus on saada päättäjämme heräämään, onhan oikein ja kohtuullista, että asiassa, joka koskee nimenomaan nuorisoa, kuunnellaan sen mielipidettä. Tässä ikinähanassa byrokraatiavaltiossa pelkkä ajatuskin 16-vuotta täyttäneiden nuorten äänioikeudesta herättää syvää paheksuntaa. Mutta jos kerran eduskunnassa istuu 200 ihmistä, niin täytyyhän joukosta löytyä joku, jonka sahajauhut eivät (vielä) ole täysin vettyneet! Siinä toivossa olemmekin nyt lähteneet liikkeelle. Hanke ei suinkaan rajoitu armaaseen Ressuumme, vaan addressi kiertää useissa kaupunkimme lukioissa, ja joitakin

nimiä kerätään myös muualla, esim. Turussa.

Jos vielä löytyy innokkaita vapaaehtoisia, jotka ovat kiinnostuneita asiasta, kannattaa ottaa yhteyttä oppilaskunnan hallituksen puheenjohtajaan Markus Ekholmiin, tai allekirjoittaneeseen. Kaikki apu on tervetullutta! Mielipiteet jakautuvat lähes aina kahtia, niin tässäkin tapauksessa. Hankeen tarkoitus on kuitenkin olla paitsi mielipiteenilmaisu, myös nuorison voimannäyttö ja yhdistävä tekijä. On korkea aika ruveta puhaltamaan yhteiseen hiileen, ennenkuin asiat romahtavat niskaamme. Yrittänyttä ei laiteta, meni sitten syteen tai saveen!

- Päätoimittaja

KOTKA APTEEKKI – LÖNNROTINKATU 9 – HELSINKI – PUH. 648 249

**Uudet aukloloajat: ma-pe 8–19
la 9–16**

*Nopea asiantunteva palvelu.
Tule tutustumaan perinteiseen
jugend-apteekkiin.*

*Upplev ett apotek i en traditionell
jugend miljö med god betjäning.*

APOTEKET ÖRNEN – LÖNNROTSGATAN 9 – HELSINGFORS – TEL. 648 249

Pepe Ahlqvist -On the Road

Kun suomalaisen bluesin veteraani Pepe Ahlqvist saatiin houkutelua Nurmi-järven peräkyllille asti "jammailemaan" paikallisen Huose-bändin kanssa, minäkin tartuin tilaisuuteen ja lähdin kuuntelemaan tätä pitkän linjan muusikkoa.

"Tupa" oli jo melkein täynnä ja tunnelma korkealla, kun saavuin keikkapaikalle. Yleisön ikä vaihteli lähes "vauvasta vaariin" eli nuorista jo kypsän keski-ikä saavuttaneisiin "blues-diggareihin". Ilmapiiri oli selvästi jännittynyt, kun bluesin ystävät odottivat idolinsa astumista estradille.

Lopulta Pepe Ahlqvist astui lavalle ja teki sen mitä häneltä odotettiin eli esitti tyylilleen uskollista bluesia jonkun verran "rokahtavin" maustein ja sai yleensä jäykän suomalaisen ravintolayleisön mukaansa. Hän aloitti keikan "lämmittelemällä" muutamalla nopealla kappaleella. Näistä mieleen jäivät erityisesti "Blues Brothersilta" tuttu "Flip, Flop & Fly" sekä "Every day", jotka innostivat kuuntelijoita jopa tanssimaan.

Pepe Ahlqvist vakuutti bluesiin hyvin sopivalla käheällä äänellään sekä alkuperäistä bluesin henkeä noudattelevilla huuliharppusooloillaan. Häntä ei turhaan kutsuttu maamme huuliharppistien kruunaamattomaksi kuninkaaksi. Ahlqvist soitti myös muutaman maukkaan kitarasoolon, vaikkakin jakoi runsaasti soolovuoroja House-bändin jäsenille. Bändin kitaristin soolo-osuudet olivat korvia hiveleviä ja Ahlqvist uhrasi puolet erään kappaleen kestosta nuoren rumpalin taidokkaalle rumpusoololle, joka sai myös yleisöltä vankkumattoman tuen suosiosoitusten muodossa.

Vauhdikkaiden "biisien" lisäksi Ahlqvist tunnelmoi myös hitaita blues-kappaleita, joista mainittavin oli "Stormy Monday". Tunnelma sen kun vain parani loppua kohden ja keikka päätettiin

tyylikkäästi tuttuihin "biiseihin" "Root 66" ja "Sweet Home Chicago", johon yleisökin sai oman lauluosuutensa. Aivan tämäkään ei innokkaille Blues-faneille riittänyt, vaan Ahlqvist taputettiin vielä kaksi kertaa lavalle, ennen kuin hänet päästettiin viimein kotimatalle.

Pepe Ahlqvist on ehdottomasti suomalaisen bluesin kärkinimiä, jolle bluesin soittaminen on elämäntapa. Hän on saanut runsaasti vaikutteita bluesin synnyinseuduilta "rapakon takaa" sekä toisaalta itsekin tullut tunnetuksi Suomen rajojen ulkopuolella. Tänä keväänä esimerkiksi hän teki kiertueen Saksaan vakioyhtyeensä "HARP":in kanssa. Keikkailua on viime aikoina kuitenkin rajoittanut levytystyö, jonka hän sai päätökseen huhtikuussa. Tämä uunituore äänite ilmestyy alkusyksystä kauppoihin. Sisäpiirin tietona voin myös paljastaa, että Ahlqvistiä voi seuraavan kerran kuulla "livenä" em. House-bändin "säestyksellä" 10.6. Karkkilan Työviksellä...

(P.S. Kehä 3. ulkopuolellakin on siis elämää...)

Tapi

Kahviloiden kirjoja keskustassa, eli minne mennä hybärillä**Cafe Amos**

Ihan OK, rauhallinen ensideittien suosikkimesta. Kohtalainen hintataso, miljöö kaunis.

Plussaa hyvä sijainti, rauhallisuus ja päivän lehdet.

Engel

Ihana ympäristö, mageet maisemat, säihkysäärisiä tarjoilijoita, kesäterassi. Jumalainen tunnelma suoraan Prahasta tai Pariisista. Hyväntuokoinen kokki, hillittömät teekupit ja iso, hyvä tee.

Plussaa aukioloajat ja laskutuskäytäntö. Talvella kynttilät.

Erottaja

Kaupungin paras musiikki! Hyvänä puolena myöhäiset aukioloajat. Ehdottomasti tyylikkään paikka, kauniita ihmisiä.

Plussaa päivän lehdet ja talviset kynttilät. Varo ikärajaa ja parhaimman näköistä naistarjoilijaa, joka ei lämpene sitten millään (uitettu nestemäisessä työssä).

Esplanade

Muista tehdä kirjallinen sopimus kahvila-henkilökunnan kanssa, jos otat jotain puoliaksi kaverisi kanssa. Tyypillinen Singapore-kahvila: tupakkatilaa 4 hengelle.

Plussaa tuotteiden sensaatiomainen koko ja maksuton lisäkupillinen ensimmäisen kahvin jälkeen.

Varo lauantaiaamujen krapulatarjoilijoita ja ympäriinsä pörräävää itseksensä puhuvaa huuhkajaa.

Kaffekoppen

Yksi parhaista, vaikka tuolit ja musiikkivalinta ovatkin epämääräisiä. Lue päivän lehdet ja elämä alkaa. Kohtuuhinnat ja runsas valikoima.

Plussaa jaottelu savuttomien ja savuisten kesken.

Varo norsseja ja liikaa vetovoimaa.

Lilla Forum

Mahdoton istua kahta minuuttia kauempaa, koska mauton lälläripoppi ahdistaa. Tyyri paikka!

Plussaa erikoiskahvit.

Ma Baker's

Hiihtoloman -94 rempan jälkeen aamukahvikaan ei tarjoilla alle 18 vuotiaalle.

Plussaa erinomainen sijainti.

Nordia

Ihanteellinen aamukahvila. Kansainvälinen ilmapiiri, päivän lehdet, hintataso melko edullinen. Täällä voi istua niin pitkään kuin lystää, niin isolla porukalla kuin huvittaa.

Plussaa ystävällinen palvelu.

Varo Kaisaa ja Sampsaa.

Robert's

R
K = k --
d

Teon ja Kaslinin Robert's kaava, jossa k = kahvilakerroin, joka riippuu kahvilan tasosta.

Tyypillinen syy myöhästymiseen tunnilta. Sijainti Roballa kaupungin sykkeessä. Tumman rauhallinen sisustus ja fantastiset WC:t. Talvisin etuhuoneessa kylmä. Varo norsseja!

Roma

Hyvällä tsägällä mahdut vielä sisään. Irtotupakkaa saa kohtuulliseen hintaan. Toiseksi parasta musiikkia teemana Maria Melinin egosentrisyys.

Varo trenditietoista varjoeliittiä!

Strindberg

Huikkea terassi, mutta nuivaa palvelua muille kuin julkiksille ja yli 22-vuotiaalle. Paikka niille, joilla on paljon fyffeä.

Stocka

Tervetuloa ryytymään! Mauttomien pussiteiden ja samantyyppisten ihmisten kantapaikka. Tarjoilijat turhautuneet itseensä ja asiakaspalveluun. Stockan oma laki: ei tupakkaa alle 18-vuotiaille.

Suuri plussa kaksi kertaa vuodessa järjestettävät Argos-hallin muotinäytökset.

Varo Hulluja päiviä!

Vanhan terassi

Halpaa, kuumaa!! Täältä saat hyvän rusketuksen. Jos olet boheemi, olet kuin kotonasi. Toisaalta Vanhan terassi on koti kenelle tahansa Matti Meikäläiselle.

Plussaa taivaallinen sijainti.

Varo päätäsi, kun astut ulos terassille.

**Ressu
pääsee
pitkälle.**

Kevään tunnelmia

Elämäni on kuin kiireellä kirjoitettu aine.
 Aine otsikolla elämäni.
 Aika kuluu, mutten saa mitään tehdyksi.
 Tuijotan konseptipaperin ruutuja.
 Ne muistuttavat vankilan kaltereita.
 Minua pelottaa, etten saa mitään aikaiseksi
 Koetan väkisin tuhertaa jotakin,
 mutta juuri kun luulen päässeeni alkuun,
 huomaan, ettei koko hommassa ole mitään mieltä.
 Pyyhin taas kaiken pois ja aloitan alusta
 uudestaan ja uudestaan.
 Mieluummin kuitenkin palautan sotkuisen kuin tyhjän paperin.
 Ainakin olisin yrittänyt tehdä jotakin.

Mutta jos saisin päättää,
 vaihtaisin konseptin valkoiseen paperiin
 ja lyijykynän väriliituihin.
 Ei mitään marginaaleja tai rivivälejä.
 Aloittaisin mistä huvittaa.
 Lyijykynän harmaan viivan voi pyyhkiä pois helposti,
 mutta väriliidut pysyvät.
 Käyttäisin paljon värejä.
 En kirjoittaisi vaan piirtäisin.
 Kertoohan yksi kuva enemmän kuin tuhat sanaa.

Tätä teosta ei kuitenkaan saisi arvostella,
 ympäröidä virhekohtia punaisella niin,
 että kaikki näkisivät ne heti ensimmäiseksi.
 Virheet saisivat olla siellä.

Ne tekisivät elämästäni kymppin arvoisen.

Lisää kiitosta koulupäivien sankareille

Ah voi, kuink' sydän riemuitsee kun kevät on jo taas
 Ja kaikki pienet lintuset ne laulaa pensaissaas'
 Kuin loiske purojen aaltojen mieli nousee nyt maast'
 Tää aika onpi rakkauden sek' reippain nuorten miesten
 Talvipakkasten ja -pyryin läpi meidät kannoitte
 Ja kevään kauniin kukkaset meille annoitte

Mut talven aikana taakkamme on keventynyt,
 Kun yksi teistä on joukoistaan revennyt.
 Me emme hänestä välitä enää
 vaan näytämme hälle pitkää nenää
 Onk' hän tuo kirkassilmäinen vai ehkä kielitaitoinen,
 vaan yhä haavanko viiltää tuo kypärä kiiltäväinen...
 Me järjestykseen oivaan teidät nyt laitam'
 uskoen täten ettei se teitä nyt haitan'.

Viimeksi kaunista ryhtiäs kiitim'
 ja kirkaskatseisuuden sinuun liitim'
 Vaan pakko on mainita sydämes myös
 sekä hyvä ja hellä elämäntyös!
 Vaan näkykö hiustesi kullassa vainen
 sädekehä , ah! niin kimaltavainen.

Syksyllä ihailimme sun tietosi määrää,
 vai oliko se ehkä infoa väärää?
 Myös taiteessa sä kykysi näytät
 kun sivellintä oivasti käytät!
 Kai Rembrantin uuden sinussa näemme
 kun koulun sienille katsemme käännämme...

Kuka jäikään joukosta uljaasta pois?
 Ettekö sitä itekin arvata vois
 Mut mieltämme painavi suru niin suuri
 Kesälomal' meit' erottaa muuri
 Aiomme selvitä ah! syksyyn taas uuteen
 ehkä vienette meidät onnen salaisuuteen...

Mut' väräjävä liekki ain sydämes roihaa
 ja antavi koulupäiviimme voimaa!

"saavuttamattomat unelmat ovat elämän suola"

Gepardi

juoksee syö nukahtaa
tyytyväisenä

juoksee syö nukahtaa
tyytyväisenä

Jaakko Seppälä I AB

Elämä on kuin elokuva,
jonka käsikirjoittaja on
jokin korkeampi voima yläpuolellamme,
ohjauksesta vastaavat yhdessä
sattuma, kohtalo ja onni.
Esitän oman elämäni pääosaa,
saan oman harkintani mukaan
vaikuttaa käsikirjoitukseen,
ja saan valita sivuosien esittäjät filmiini
- joskus tosin ohjaaja, kohtalo,
työntää sormensa peliin.
Elokuvani lavasteet rakentuvat vuosien saatossa
- ne saavat vaikutteita
kaikesta näkemästäni ja kokemastani.
Kun minulla on kaikkein vaikeinta,
maskeeraaja auttaa minua
hillitsemään tunteitani,
ja joskus siirtymään roolista toiseen.
Elokuvani tuottajalla ei ole aikeena
rikkoa filmilläni kassaennätyksiä.
Tavoitteena on vain viedä filmiprojekti kunnialla läpi
ja tuottaa hyötyä yhteiskunnalle
ja tehdä filmiini katsojat onnellisiksi!

Rakkauslaulu

Kööpenhaminan sydämessä
Tivolin yössä
Satakymmentuhatta lamppua
Satakymmentuhatta pisaraa tuskaa

olet niin kaukana meistä
vaikka kaikki linnut tanssivat
- sinulle
minä soitan
odottamatta kehtolaulun
Tivolin konserttisalissa

ja sinä olet ylpeä minusta
koska sinä et olisi -
luulet ettet olisi -

vaikka
ja ehkä siksi
nyt minä itken

etkä sinä tiedä
et ikinä tiedä

Satakymmentuhatta lamppua
Satakymmentuhatta pisaraa tuskaa

Riitta Toivonen

Avaat oven,
hymyilet
kaikki mitä minä olen
seisoo edessäsi

Michel Schivute

Juhannusyönä

Suun suppuhun sulkevi,
kaivon pintaan katselevi,
kuka kaivosta kuvastuu,
kenen kasvot kurkottuu?
Siintääkö sulho sorea,
kultakäädyt kaulassansa,
sydän suuri rinnassansa?
Kyynel kaivoon kirpoaa,
kuva kaunis katoaa,
värähtääpi vielä pinta,
maksettu on tiedon hinta.

Brontosaurus

Taivaalta sataa nenäliinoja
valkoisia, märkiä nenäliinoja
olen yksi niistä
ainutlaatuinen, kuten muutkin.
Olen se, jonka otit kämmenellesi
ja annoit sulaa
vesipisaraksi
yhdeksi tuhansista.

Haluan kaiken pahan unohtaa
Ja kaiken hyvän muistaa
Mutta sen minkä haluan unohtaa muistan
Ja sen minkä haluan muistaa unohdan

Pakaste-enkeli ja haudanvartija

Koira kiertää kuonollaan läjää paskaa,
äänetön katuluuta.
Se on hiljaa. Koko tienoo on.

On kuin jouluaamu.
Kun voi käydä hautausmaalla
moikkaamassa fajjaa,
lappio kädessä.
Kun rauhaa myydään kymppin hintaan
ja satasella saa vähän enemmän.

Pakkanen näykkää poskea
viattomasti kuin kissa.
Sen turkki
on valkoinen
ja pehmeä.

Kohta se valuu kuolana pitkin kaulaa.

Riitta Toivonen

Tervetuloa aamu

Soiva piru, huutava sisko
Puinen leipä, väsynyt suu
Kompuroivat jalat, levottomat kädet
Olemattomat ajatukset,
nukkuva keho.

Jalmari Sasi TAB

Saatoin Saatanan sateesta suojaan,
autoin onnettoman oloisen oman kattoni alle.
"Ole kuin kotonasi", sanoin,
ja se piru poltti koko talon.

LOVE, PERCE,
CHILDREN & POT:
Everything a man needs.

Elämä,
en huoli sinulta puolta enkä kolmannesta,
haluan kaiken, kaiken.
Haluan tuntea huuvaavaa onnea ja syvää surua.
Haluan rypeä pohjamudissa ja seistä huipulla,
josta näen kauas, maailman ääriin asti.
Haluan oppia tuntemaan Sinut,
vaikka olet ikuinen arvoitus.
Tule, haastan sinut otteluun,
älä säästä minua.
Tiedän että lopulta voitat minut,
mutta en aio luovuttaa helpolla.
En halua palaa pienellä liekillä,
sillä muutoin kylmä tuuli puhaltaa minut sammuksiin
ja jään yksin pimeään.
Toivon, että voisni palaa kirkkaasti,
jotta joku näkisi minut valopisteenä yössä
ja suunnistaisi luokseni.
Yhdessä valaisisimme paremmin.

AUTAMME ENEMMÄN KUIN RIN TIN TIN

Meidän kanssamme Sinulle ei jää koskaan luvut käteen. Tarjoamme täyden paletin ratkaisuja painotöiden toteuttamiseksi. Kun punnitset vaihtoehtoja kanssamme, löytyy se kustannustehokkain tapa tehdä. Palvelumme mottoihin kuuluu myös, että jollekme me pysty tekemään, neuvomme Sinulle kuka pystyy. Siksi Sinun kannattaa aina ensin ottaa yhteyttä meihin. Palvelemme sen verran rennosti, että näemme punaista vain, kun painamme sitä. Soitellaan.

RING RING RING

Asiakaspalvelumme puh.
(90) 642 032

multiprint

Palnotalon asiakaspalvelu
Yrjänkatu 12 (Uudenmaankatu 2), 00120 Helsinki
puh. (90) 642 032

Kopiokeskus 1
Uudenmaankatu 7, 00120 Helsinki
puh. (90) 642 682

Kopiokeskus 2
Sillasaarenkatu 1, 00530 Helsinki
puh. (90) 642 431

Kopiokeskus 3
Vääksyntie 1, 00500 Helsinki
puh. (90) 642 667